

En saklig debatt om «rasisme»

Av Anton Olstad, Hamar

En innvandrers utfordrer 30. juli til saklig debatt om rasisme. Ordet har vært brukt til sverting av innvandringsmotstandere og har mistet sin egentlige betydning.

Motstanden mot innvandring grunner seg bl.a. på at myndighetene utformet en så liberal innvandringspolitikk med økonomiske støtteordninger, familiegjenforening, opphold på humanitært grunnlag etc. at den er i utakt med folkemeningen. Et ovenfranediktat med et meningspress som nesten ikke slipper til kritikk, men til gjengjeld er hjulpet frem av NRK og en meningsskapende, kritikk-silende presse.

Virkelige asylsøkere er i et absolutt mindretall. De fleste er velferdssøkende mennesker fra fattige, overbefolkede land med minimalt sosialt hjelpenett, om noe overhodet. Lokket, og delvis hjulpet av «flyktningebyråer» som skaffer papirer, forskutterer reisen. En folkevandring som rammer attraktive europeiske land når de ikke viser samme nøkterne avvisning som Finland. Uten den øyeblikkelige økonomiske støtte til innvandrere, som gjør tilbakebetaling av reisepengene mulig, ville innvandringen hatt en langt rimeligere dimensjon. Folk vant til en hardere virkelighet, har ingen skrupler med å utnytte de økonomiske fordeler og trygder. Vanlige norske skattebetalere, arbeidsledige og minstepensjonister er ikke enige i denne bruken av midler som kunne dekke egen befolknings voksende behov. Skremt av at innvandringstallet øker ved et stort antall fødsler, familiegjenforening osv. (les den danske kommune Ishøjs egen undersøkelse). Økende antall utlendinger havner i norske fengsler, bl.a. med narkotikadommer. Med innvandrere særlig fra Afrika, øker antall HIV-smittede, der den brer seg som ild i tørt gress. Å forlange HIV-undersøkelse av innvandrere er «rasistisk».

Innvandrere har etterpå beklaget at de ikke gikk imot muslimsk forsvarsråds angrep på ytringsfriheten i forbindelse med Rushdies «Sataniske vers», og at de har støttet Saddam Hussein. Englands fire hundre imamer gikk heller ikke imot Saddam i Gulf-krigen. Storbritannias, Frankrikes og Tysklands millioner muslimer var dengang en belastning. Lettsindigheten med å gi innvandrere uten norsk statsborgerskap stemmerett har gjort innvandrerne til en politisk belastning også i Norge. Alle våkne politikere vet hva grasrota synes om den lettsindige innvandringspolitikken. Men ikke noe parti har ryggrad til å gå imot – for ikke å tape innvandererstemmer. Selvangivelsen burde ha et punkt der man kunne erklære seg villig/ikke villig til å betale innvandrerskatt. Det ville gi en sann folkeavstemning.

Viktigere enn gal prioritering av midler i vår felles kasse er spørsmålet om i hvilken grad vi er villige til å godta en stadig tydeligere forandring av vårt tilvante samfunn. Den tredje verdens innvandrere er ikke kommet hit for å bli nordmenn. De ønsker å beholde sin kultur og sine skikker, ikke minst sin religion, som i praksis synes å hjemle rett til et nokså unorsk

syn på kvinnen og hennes plass i familien.

Den tredje verdens innvandrere og dagens nordmenn har tradisjonsmessig og historisk så forskjellig bakgrunn at allerede i det ligger et voksende motsetningsforhold. Seriøse forskere har regnet ut at hvis innvandringsveksten fortsetter som fra 1977, vil antall innvandrere innen femti år overstige tallet på nordmenn.

Det tegner seg et tydelig bilde av et Norge med store befolkningsmotsetninger. Historien burde lære oss hvor farlig det er. Våre politikere har vært sørgelig lite fremsynte.

Ap. 27/8-1991

100601